

Volgens een verhaal dat de chassidim over de komende wereld vertellen zal alles daar hetzelfde zijn als hier. Zoals onze kamer nu is, zo zal zij zijn in de komende wereld; waar onze baby nu slaapt, zal hij ook slapen in de andere wereld. En de kleren die we in deze wereld dragen, zullen we daar ook dragen. Alles zal zijn zoals het nu is, alleen een beetje anders.

Een

De stad had een deel van een voormalig spoorviaduct tot een groenstrook getransformeerd en daar liepen de literair agente en ik doorheen na een buitensporig duur diner in Chelsea waarbij ook babyinktvissen die door de kok letterlijk waren doodgemasseerd op het menu hadden gestaan. We hadden de onmogelijk malse dingen in hun geheel geconsumeerd, het eerste intacte hoofd dat ik ooit tot me had genomen, en zeker van een dier dat zijn hol versiert, dat is waargenomen terwijl hij ingewikkelde spelvormen beoefent. Het was ongekend warm voor de tijd van het jaar en we liepen naar het zuiden langs de zacht glanzende, afgedankte rails en langs de zorgvuldig geplaatste perken met sumaks en pruikenbomen tot we het gedeelte van de High Line bereikten waar een gat in het oppervlak is gemaakt en houten treden in verschillende lagen onder de constructie afdalen. Het onderste niveau is voorzien van staande ramen die uitkijken over Tenth Avenue en vormt een soort amfitheater waar je kan gaan zitten en naar het verkeer kan kijken. We zaten en keken naar het verkeer en ik meen het wel en ik meen het niet als ik zeg dat ik intuïtief een vreemde intelligentie aanvoelde, onderhevig was aan een opeenvolging van beelden, sensaties, herinneringen en affecten die welbeschouwd niet de mijne waren: het vermogen om gepolariseerd licht waar te nemen;

een samensmelting van smaak en tastzin toen er zout in de zuignappen werd gewreven; een angst die in mijn ledematen was gelokaliseerd en die volledig voorbijging aan mijn brein. Ik zei deze dingen hardop tegen de agente, die rook inhaleerde en uitblies, en we lachten.

Enkele maanden eerder had de agente me gemaild dat ik volgens haar een bedrag van zes cijfers als voorschot kon krijgen op basis van een verhaal van mij dat in *The New Yorker* was verschenen – ik hoefde alleen maar te beloven dat ik er een roman van zou maken. Ik slaagde erin om een oprecht maar voorlopig boekvoorstel te schrijven en al snel waren ‘de grote uitgeverijen in New York’ tegen elkaar aan het opbieden en zaten wij cefalopoden te eten in wat de openings-scène zou worden. ‘Hoe ga je het verhaal precies uitwerken?’ had ze gevraagd, verre blik in haar ogen omdat ze de fooi aan het berekenen was.

‘Ik zal mezelf gelijktijdig in verschillende toekomstige projecteren,’ had ik moeten zeggen, ‘een lichte trilling in mijn handen; ik zal me een weg banen van ironie naar oprechtheid in de zinkende stad, een aspirant-Whitman van het kwetsbare netwerk.’

Er was een gigantische inktvis op de muur geschilderd van de spreekkamer waar ik de voorgaande september voor onderzoek naartoe was gestuurd – een inktvis en zeesterren en verschillende gewervelde zeedieren met kieuwen – want dit was de afdeling pediatrie en de zeescène moest kinderen kalmeren en afleiden van holle naalden of hamertjes waarmee de reflexamplitude werd getest. Ik was daar op drieëndertigjarige leeftijd omdat een arts toevallig een volkomen asymptomatische en potentieel aneurysmatische

dilatatie van mijn aortawortel had ontdekt die nader onderzoek en waarschijnlijk een chirurgische ingreep behoeft en de meest voorkomende verklaring voor een dergelijke aandoening op een dergelijke leeftijd is marfan, een erfelijke bindweefsel-aandoening die als kenmerk heeft mensen met lange ledematen en overbeweeglijke gewrichten voort te brengen. Toen een cardioloog tijdens een consult voorstelde het te laten onderzoeken, had ik op de buitensporige proportie van mijn lichaamsvet, normale armspanwijdte en slechts lichtelijk bovengemiddelde lengte gewezen, maar hij had daar mijn lange, dunne tenen en enigszins overbeweeglijke gewrichten tegenovergesteld en betoogd dat ik binnen het diagnostische spectrum zou kunnen vallen. De meeste marfanoïden worden in hun vroege jeugd gediagnosticeerd, vandaar de afdeling pediatrie.

Als ik marfan had, had de cardioloog uitgelegd, was de drempel voor een chirurgische ingreep lager (als de doorsnede van de aortawortel 4,5 centimeter is) en dus eigenlijk al bijna bereikt (ik zat op 4,2 centimeter, volgens een MRI), omdat de kans op wat ze een dissectie noemen, een veelal fatale scheur in de aorta, onder marfanoïden groter is. Als ik geen onderliggende erfelijke aandoening had, als mijn aorta idiopathisch werd geacht, moest ik uiteindelijk waarschijnlijk nog steeds worden geopereerd, maar dan was de drempel hoger (5 centimeter) en verliep de progressie mogelijkveel trager. In elk geval was ik nu belast met het besef dat er een statistisch significante kans was dat de grootste slagader in mijn lichaam ieder ogenblik kon scheuren – een gebeurtenis die ik, hoe onjuist ook, visualiseerde als een zwiepende brandslang die bloed in mijn bloed spoot; voor de ineenstorting krijg ik een blik in mijn ogen alsof, enzovoort.

Daar zat ik onder water in het Mount Sinai Hospital op een rode plastic stoel die voor een kleuter was ontworpen, een stoel die het onmiddellijke gevolg had dat ik me onhandig, slungelig voelde in mijn papieren schort en zodoende bevestigd in de aandoening nog voordat het team van onderzoekers was gearriveerd. Alex, die met me was meegekomen voor wat zij morele steun noemde maar wat in feite praktische steun was, aangezien ik niet in staat was gebleken ook maar iets te onthouden van willekeurig welke informatie mij was verstrekt wanneer ik een spreekkamer verliet, zat tegenover me in de eenzame stoel voor volwassenen, die daar ongetwijfeld voor een ouder was neergezet, met een opengeslagen notitieboekje op haar schoot.

Er was me van tevoren verteld dat het onderzoek zou worden verricht door een drietal artsen, die vervolgens zouden overleggen en me in kennis zouden stellen van hun standpunt, dat ik als een vonnis beschouwde, maar er waren twee dingen aan de artsen die nu opgewekt glimlachend binnenkwamen waarop ik niet was voorbereid: ze waren mooi en ze waren jonger dan ik. Het was maar goed dat Alex aanwezig was omdat ze anders niet zou hebben geloofd dat de artsen – die alle drie oorspronkelijk uit subcontinentaal Azië afkomstig leken te zijn – zelf ideaal geproportioneerd waren in hun witte jassen, met perfect symmetrische gezichten met hoge jukbeenderen die, waarschijnlijk door behendige applicatie van rouge en gloss, met bijna parodistische gezondheid glommen in het ziekenhuislicht, een schemerig goud. Ik keek naar Alex, die haar wenkbrauwen naar me optrok.

Ze vroegen me te gaan staan en begonnen de lengte van mijn armen en de verkromming van mijn borstkas en rugengraat en de holte van mijn voeten te berekenen, zoveel

metingen te verrichten volgens een nosologisch programma dat een raadsel voor me was dat ik het gevoel kreeg dat mijn ledematen zich vermenigvuldigd hadden. Dat ze jonger waren dan ik was een betreuenswaardige mijlpaal waardoor de medische wetenschap niet langer in welwillende vaderlijke relatie tot mijn lichaam kon staan omdat zulke artsen nu hun eigen toekomstige aftakeling en niet hun vroegere onvolgroeidheid in mijn gepathologiseerde corpus zouden zien. En toch werd ik in deze voor kinderen ingerichte kamer door drie onwaarschijnlijk aantrekkelijke vrouwen van halverwege tot eind twintig tegelijk geïnfantiliseerd terwijl Alex vanaf de meer dan letterlijke afstand van haar stoel medelevend toekeek.

Hij kan proeven wat hij aanraakt, maar beschikt over een zwakke proprioceptie, zozeer dat het brein niet in staat is de positie van het lichaam in de stroom te bepalen, in het bijzonder mijn armen, en de voorkeur voor flexibiliteit boven proprioceptieve ingangen betekent dat er een tekort aan stereognosie is, het vermogen om een mentaal beeld te vormen van de algemene vorm van wat ik aanraak: hij kan plaatselijke textuurverschillen detecteren, maar kan die informatie niet in een groter beeld integreren, kan de realistische fictie die de wereld schijnt te zijn niet lezen. Wat ik bedoel is dat mijn lichaamsdelen een verschrikkelijke neurologische autonomie begonnen te verwerven die niet alleen ruimtelijk, maar ook temporeel was, en dat mijn toekomst instortte en me bedolf omdat iedere contractie het overdreven flexibele buizenstelsel van mijn hart, weliswaar slechts minimaal, deed zwellen. Ik was ouder en jonger dan iedereen in de kamer, inclusief ikzelf.

Haar steun was moreel en praktisch, maar ook ingegeven door eigenbelang aangezien Alex onlangs had voorgesteld zich door mijn sperma te laten bevruchten, niet, zoals ze zich onmiddellijk beijverde om duidelijk te maken, in copula, maar liever door intra-uteriene inseminatie omdat, zoals zij zei, ‘het bizar zou zijn met jou te neuken’. Het onderwerp werd aangesneden in het Metropolitan Museum, dat we op doordeweekse middagen vaak bezochten omdat Alex werkloos was en ik een schrijver.

We hadden elkaar ontmoet tijdens mijn eerste en haar laatste jaar op de universiteit tijdens een saai college over belangrijke romans en voelden een onmiddellijke en wederzijdse sympathie voor elkaar, maar waren pas beste vrienden geworden nadat we toevallig bijna burens waren geworden in Brooklyn toen ik daar enkele jaren na mijn afstuderen naartoe was verhuisd en wij met onze wandelingen begonnen – wandelingen door het Prospect Park terwijl het licht wegstierf in de linden; wandelingen van onze buurt Boerum Hill naar Sunset Park, waar we op het magische uur naar zachtgevlugelde vliegers keken; nachtelijke wandelingen langs de promenade met de dreigend opdoemende lichtbronnen van Manhattan die over het donkere water glinsterden. Door zes jaar van deze wandelingen op een opwarmende planeet, hoewel wandelen niet het enige was wat we deden, was Alex’ aanwezigheid onlosmakelijk verbonden geraakt met de gewaarwording die ik had als ik me in de stad verplaatste, zodat ik haar intuïtief naast me voelde wanneer ze er niet was. Wanneer ik zwijgend een brug overstak, had ik vaak het idee dat we samen zwegen, zelfs als zij buiten de stad bij haar ouders op bezoek was of de tijd doorbracht met een vriendje, dat ik natuurlijk haatte.

Misschien werd het onderwerp aangesneden in het museum en niet bij de koffie of iets dergelijks omdat zowel in musea als tijdens wandelingen onze blikken parallel, op het doek voor ons, en niet op elkaar gericht waren, een voorwaarde voor onze intiemste gesprekken; we werkten onze gezichtspunten uit terwijl we samen het uitzicht voor ons construeerden. We ontweken elkaars ogen niet en ik bewonderde de hare, die kenmerken hadden van een betrokken lucht, donker epithelium en helder stroma, maar we hadden de neiging om in zwijgen te vervallen wanneer ze elkaar ontmoetten. Wat betekende dat we zwijgend of kletsend zouden lunchen zodat ik pas tijdens de daaropvolgende wandeling naar huis hoorde dat haar moeder in een laat stadium gediagnosticeerd was. Je hebt ons misschien wel zien lopen op Atlantic, terwijl de tranen over haar gezicht stroomden en mijn arm om haar schouders lag, maar met onze blik strak vooruit; of misschien heb je me gezien tijdens een van mijn eigen steeds geregelder voorkomende lacrimale aanvallen, waarbij ik op mijn beurt getroost werd terwijl we over de Brooklyn Bridge liepen, minder als koppel dan wel aaneengekoppeld.

Die dag stonden we voor *Jeanne d'Arc* van Jules Bastien-Lepage – Alex lijkt een beetje op deze versie van haar – toen ze uit het niets zei: 'Ik ben zesendertig en alleenstaand.' (God-dank had ze het uitgemaakt met de laatste, een gescheiden arbeidsrechtjurist van eind veertig die wat dingen had gedaan voor de kliniek waarover zij mede de leiding had gehad voordat deze over de kop was gegaan. Na twee glazen wijn begon hij iedereen binnen gehoorsafstand stevast te onderhouden over de tijd dat hij verdacht vaag humanitair werk in Guatemala deed. Na drie glazen wijn begon de jurist over de

seksuele repressie en algemene frigiditeit van zijn ex-vrouw. Na vier of vijf begon hij deze disparate verhandelingen door elkaar te gooien waardoor genocide en zijn gevoelens van seksuele afwijzing impliciet equivalent werden binnen zijn veronachtzaamde syntaxis. Wanneer ik erbij was, zorgde ik ervoor dat zijn glas vol was om het einde van de relatie te bespoedigen.) ‘In de afgelopen zes jaar is er geen dag geweest dat ik geen kind wilde. Zo cliché ben ik. Ik wil dat mijn moeder mijn kind leert kennen. Ik heb nog vijfenzeventig weken een werkloosheidsuitkering en een verzekering en een beetje spaargeld en hoewel ik weet dat dat betekent dat ik nu banger moet zijn om me voort te planten dan ooit, krijg ik daardoor juist het gevoel dat er nooit een geschikt moment zal komen, dat ik niet kan wachten tot mijn professionele en biologische ritme met elkaar in overeenstemming zijn. We zijn elkaars beste vrienden. Jij kan niet leven zonder mij. Wat als jij nou het sperma doneert? De mate waarin jij erbij betrokken bent werken we nog wel uit. Ik weet dat het krankzinnig is en ik wil dat je ja zegt.’

In de linkerbovenhoek van het schilderij zweven drie doorschijnende engelen. Ze hebben Jeanne, die in de tuin van haar ouders bij een weefgetouw zat te werken, zojuist opgedragen om Frankrijk te redden. Een van de engelen houdt haar hoofd vast. Jeanne lijkt in de richting van de kijker te wankelen en steekt haar linkerarm uit, misschien om steun te zoeken, in vervoering omdat ze geroepen wordt. Maar haar hand, die keurig in de zichtlijn van een van de engelen is geplaatst, grijpt geen takken of bladeren, maar lijkt op te lossen. Het bordje in het museum meldt dat Bastien-Lepage bekritiseerd werd omdat hij er niet in was geslaagd de etherealiteit van de engelen en het realisme van het li-

De aanwezigheid van de toekomst

De afwezigheid van de toekomst

chaam van de toekomstige heilige met elkaar te verzoenen, maar door die ‘mislukking’ is het juist een van mijn lievelingsschilderijen. Het is alsof de spanning tussen de metafysische wereld en de psychische wereld, tussen twee ordes van temporaliteit, een storing in de picturale matrix veroorzaakt; de achtergrond verzwelgt haar vingers. Toen ik daar die middag met Alex stond, moest ik denken aan de foto die Marty bij zich heeft in *Back To The Future*, een cruciale film uit mijn jeugd: wanneer Marty’s tijdreis de prehistorie van zijn familie ontwricht, beginnen hij en zijn broers en zussen op de foto te vervagen. Alleen is het hier een aanwezigheid en geen afwezigheid die haar hand opeet: ze wordt de toekomst in getrokken.

We waren samen een schoenendoosdiorama aan het maken voor bij het boek over de wetenschappelijke verwarring omtrent de Brontosaurus dat Roberto en ik zelf wilden uitgeven: in de negentiende eeuw zette een paleontoloog de schedel van een Camarasaurus op het skelet van een Apatosaurus in de overtuiging dat hij een nieuwe soort had ontdekt, zodat een van de twee iconische dinosaurussen uit mijn jeugd uiteindelijk niet blijkt te hebben bestaan, een revisie die, tezamen met de degradatie van Pluto van planeet tot plutoïde, in retrospectief een zware klap toebreacht aan het wereldbeeld van mijn kindertijd, mijn herinnerde gevoel van zowel galactische ruimte als geologische tijd. Roberto was een achtjarige uit groep drie van de tweetalige school in Sunset Park waar mijn vriend Aaron les gaf. Ik had Aaron gevraagd of ik op de een of andere manier van nut zou kunnen zijn voor een van zijn leerlingen en zo ook terloops mijn Spaans zou kunnen oefenen. Roberto was intelligent en sociabel, maar

nog eerder tot afleiding geneigd dan het gemiddelde kind en Aaron dacht dat onze samenwerking aan een reeks projecten na schooltijd hem zou kunnen verleiden tot, of anders in elk geval als voorbeeld zou kunnen dienen voor, bepaalde vormen van concentratie. Ik had geen officiële toestemming om op school te zijn, hoewel Aaron aan de moeder van Roberto had gevraagd – en daarbij benadrukt had dat ik een gepubliceerd auteur was – of ze zich gemakkelijk voelde bij het vooruitzicht, en dat voelde ze zich.

Tijdens onze eerste sessie had Roberto een notengereleerde allergische reactie op een mueslireep die ik had meegenomen maar vergeten was door Aaron te laten goedkeuren, en terwijl de jongen rood aanliep en piepte en ondertussen bleef glimlachen, werd ik gegrepen door een dierlijke angst: ik stelde me voor dat ik zijn luchtpijp moest openen met een potlood. Gelukkig kwam Aaron terug van zijn vergadering in een aangrenzend klaslokaal en kalmeerde hij me door uit te leggen dat Roberto niet heel erg allergisch was en dat de reactie snel over zou zijn, maar dat ik in de toekomst moest oppassen. Hij wist niet dat ik iets te eten zou meebrengen en het speet hem dat hij er niet aan had gedacht me dat te zeggen. De derde of vierde week dat ik privéles gaf begon Roberto, toen Aaron weer het lokaal uit was, zonder waarschuwing te muiten en deelde hij mede dat hij zijn vrienden ging opzoeken en dat ik hem, aangezien ik niet zijn leraar was, niet kon tegenhouden. Hij stormde naar de hal en ik liep snel achter hem aan, met gloeiende wangen vanwege een opgelatenheid die iedere volwassen getuige naar ik vreesde voor een soort wellust zou aanzien. Ik vond hem uiteindelijk in de hoek van de gymzaal, tevens kantine, in een kringetje van klasgenoten dat zich rond een werkelijk

gargantuesk karkas van een watervlo gevormd had en ik kon hem alleen maar meelokken naar het klaslokaal door hem te beloven dat hij met mijn iPhone mocht spelen.

Inmiddels, in de derde maand dat ik privéles gaf, waren we dikke vrienden: ik bracht vers fruit mee dat hij nooit at en Aaron had ervoor gezorgd dat Roberto's moeder het kind had bedreigd dat er wat zou gebeuren als hij niet naar me luisterde. In de eerste nasleep van mijn diagnose, toen ik elke paar minuten dacht dat ik aan het dissecteren was, was de tijd die ik besteedde aan mijn pogingen om Roberto te verleiden om zich op de mythologie van de kraken of op recent ontdekte prehistorische overblijfselen van een haai te concentreren de enige tijd dat ik zelf was afgeleid van de potentieel fatale zwelling aan mijn sinus van Valsalva.

Aldus zat ik slechts enkele dagen na het marfanonderzoek weer op een stoel in kinderformaat en knipte ik met zo'n onhandige basisschoolschaar de verschillende dinosaurussen uit die we van het internet hadden gedownload en op knutselkarton hadden geprint en die, ongetwijfeld anachronistisch, daar we niet het geduld hadden gehad om vast te stellen welke dinosaurussen bij welke geologische periode hoorden, als prooi of gezelschap voor de Apatosaurus in het diorama zouden kunnen dienen, toen Roberto terugkwam op een onderwerp dat zijn intrede had gedaan in zijn dromen nadat hij op Discovery Channel een programma over de komst van een tweede ijstijd had bekeken.

'Als alle wolkenkrabbers bevrozen, gaan ze instorten zoals op 11 september,' zei hij op de hem kenmerkende opgewekte toon, maar rustiger, 'en iedereen verpletteren.' Roberto had de neiging om niet zijn toon maar zijn volume te moduleren om ernst en emotie aan te duiden.

‘Misschien dat de wetenschappers een nieuw verwarmingssysteem voor de gebouwen bedenken als het echt heel koud begint te worden,’ zei ik.

‘Maar de opwarming van de aarde dan,’ zei hij glimlachend en het gat waar hij een volwassen snijtand verwachtte tonend, maar bijna fluisterend, een teken van oprechte angst.

‘Ik denk niet dat er nog een ijstijd komt,’ loog ik, terwijl ik nog een uitgestorven dier uitknipte.

‘Geloof je niet in de opwarming van de aarde?’ vroeg hij.

Ik zweeg even. ‘Volgens mij gaan er geen gebouwen op mensen vallen,’ zei ik. ‘Heb je er weer over gedroomd?’

‘Wat er in mijn enge dromen gebeurt, is dat Joseph Kony achter me aan komt en...’

‘Joseph Kony?’

‘Die boef uit Afrika, uit de film.’

‘Wat weet je allemaal van Joseph Kony?’

‘Ik heb een filmpje over hem op YouTube gezien en dat hij alle mensen in Afrika heeft vermoord.’

‘En waarom zou Joseph Kony naar Brooklyn komen? Wat heeft dat met de opwarming van de aarde te maken?’

‘Wat er in mijn enge dromen gebeurt is dat de gebouwen allemaal bevriezen nadat de opwarming van de aarde een ijstijd heeft gemaakt en dat de gevangenen ook openbarsten en dan komen alle moordenaars door de gaten naar buiten en dan komen ze achter ons aan en komt Joseph Kony achter ons aan en dan moeten we vluchten naar San Salvador maar ze hebben helikopters en nachtkijkers en hoe dan ook we hebben geen *papeles* dus kunnen we nergens heen.’ Hij stopte met knippen en legde eerst zijn kin op de tafel en daarna zijn voorhoofd.

Een steeds frequenter voorkomend duizelig gevoel als een voorbijgaande maar hevige agnosie, waarbij het voorwerp in mijn hand, ditmaal een groene veiligheidsschaar, niet langer een vertrouwd hulpmiddel is en een vreemd artefact wordt, zodat ook de hand zelf vervreemd raakt, een toestand die wordt veroorzaakt door het intuïtieve voor gevoel van een ruimtelijke en temporele ineenstorting of, paradoxaal genoeg, een overweldigend gevoel van een plotselinge integratie, zoals wanneer een Oegandese krijgsheer via YouTube in Brooklyn opduikt in de droom van een ongedocumenteerd Salvadorees kind over een toekomst die verwoest wordt door dramatisch veranderende weerspatronen en een imperialistisch juridisch systeem dat hem tot stateloosheid verdoemt; Roberto had, net als ik, de neiging zich het mondiale apocalyptisch voor te stellen.

Ik vroeg hem me aan te kijken en verzekerde hem toen in twee talen het enige dat ik kon verzekeren: van Joseph Kony had hij niets te vrezen.

Nadat ik Roberto voor de school bij zijn moeder, Anita, afgeleverd had en eerst toestemming had gevraagd om voor ons beiden churros te kopen bij een stokoude zilverharige vrouw in een felrode deken, een van de vele verkoopsters die opdoken wanneer de schooldag of de naschoolse sessies afgelopen waren en die in alle weersomstandigheden churros verkochten en bij warm weer helado, mooie kinderen die om hen heen zwermde, meer materiële levendigheid en intergenerationele uitwisseling en linguïstische diversiteit dan ik gedurende mijn hele minderjarigheid in Topeka had waargenomen, begon ik niet, zoals mijn gewoonte was, aan de lange wandeling naar huis, maar ging ik in plaats daarvan, aangetrokken door een subtiele kracht, het gebouw weer in.

De school was snel leeggestroomd; met uitzondering van een conciërge en een superobese bewaker met wie ik een rituele knik uitwisselde, waren de enige overgebleven bewoners enkele leraren die in hun kamer waren weggekropen en zelfklevende sterren plakten of lessen planden of zaagsel in kooien vervingen, mensen wier aanwezigheid ik intuïtief aanvoelde toen ik door de gangen begon te dwalen en met een hand over de autumnalia van knutselkarton streek: bladeren die van krijtkeur verschoten, hoornen des overvloeds, kalkoenen waarvan het lichaam was gevormd door meervingerige ledematen die lijnen hadden getrokken.

Weet je wat ik bedoel als ik zeg dat ik, toen ik op de eerste verdieping aankwam en het vetvrije papier weggooid, me in de Randolph Elementary School bevond en zeven was en dat de muurversieringen nu bestonden uit brieven die in overdreven cursieven aan Christa McAuliffe waren gericht en waarin haar geluk werd gewenst tijdens de missie met de Challenger, die slechts enkele maanden in de toekomst lag? Ik ga de deur van mevrouw Greiner door en zie mijn tafel met de stoel die niet meer klein voor me is, Pluto tussen de planeten in de mobiel van piepschuim die aan het plafond hangt. Mijn ouders zijn bij de Menninger Clinic; mijn oudere broer zit in een klaslokaal direct boven het mijne; Joseph Kony begint pas net bekendheid te krijgen als de leider van een premillennialistische groepering; mijn aorta is misschien wel en misschien niet proportioneel; de radiator sputtert in de hoek omdat het vroeger koud was in november. Het klaslokaal is niet leeg, maar de verschijningen flikkeren: Daniel verschijnt bij de tafel naast de mijne, Daniel, wiens armen altijd een lappendeken van Peanuts-pleisters en kleine hematomen zijn, die dit voorjaar naar de eerste

hulp zal gaan omdat hij, toen ik hem uitdaagde, een jelly bean gevaarlijk diep in zijn neus inhaleerde, die op de middelbare school de eerste zal zijn die rookt, maar in die tijd bekendstaat vanwege zijn gewoonte om stiekem Domino-suikerzakjes tot zich te nemen. Het is een treurige taak om een diorama van de toekomst te bouwen met een jongen van wie je weet dat hij zich op zijn negentiende in de kelder van zijn ouders zal ophangen vanwege wat voor complex van redenen dan ook, maar die taak is ons toebedeeld, en mevrouw Greiner buigt zich over ons heen om onze vorderingen te inspecteren, waardoor de synthetische kokosgeur van haar lotion zich vermengt met de geur van rubber cement. Ik zal de effigie van Daniel maken en hij de mijne, maar het ruimteschip zullen we samen maken en als een bepaling aan een touwtje laten bungelen en voor eeuwig laten desintegreren.

Trok ons de toekomst in